

ALTIN TAHVİLİ VE ALTINA DAYALI KİRA SERTİFİKASININ HÜKMÜ

Bu makale 7 Ekim 2017’de Hilal Tv’de yayınlanan “Hikmet Çalışmaları”¹ programından makale haline getirilmiştir.

T.C. Başbakanlık Hazine Müsteşarlığı tarafından 2 Ekim 2017 tarihinden itibaren fiziki altına dayalı yatırım araçları olarak altın tahvili ve altına dayalı kira sertifikası ihraç edilmeye başlanmıştır. Yapılan duyuruda, bu yatırım araçlarıyla, “yastık altındaki” yaklaşık 100 milyar ABD Doları değerindeki 2200 ton altının ekonomiyeye kazandırılması ve ülke rezervlerinin güçlendirilmesi amaçlandığı ifade edilmiştir.²

Hazine Müsteşarlığı'nın yayınladığı belgelere göre altın tahvili ve altına dayalı kira sertifikasında işleyiş basit olarak şu şekilde olacaktır:

1. Gerçek kişi yatırımcılar, ilan edilen talep toplama dönemi içerisinde, duyurulan özelliklere uygun altınlarını, ilan edilen Ziraat Bankası şubelerine getireceklerdir.
2. Getirilen altınlar tartılarak, 1000/1000 saflık değeri üzerinden gram ederi hesaplanacaktır.
3. Hesaplanan altının 1 gramı için 1000 adet tahvil/kira sertifikası düzenlenip yatırımcının altın mevduat hesabına yatırılacaktır.
4. Hesaba 6 aylık vadelerle altın fiyatına endeksli %1,2 kupon/kira bedeli gelir yansıtılacaktır.
5. Vade sonunda, yatırımcı yatırdığı altına eşdeğer

altın ederini parasal olarak veya talep ederse fiziksel olarak geri alma hakkına sahip olacaktır.

Hazine Müsteşarlığı tarafından altına dayalı kira sertifikasının altın tahvilinden farkı şu şekilde açıklanmıştır:

“Hazine Müsteşarlığı, faiz getirisi elde etmek istemeyen yatırımcılar için 2012 yılından itibaren kira sertifikaları ihraç etmektedir. Altına Dayalı Kira Sertifikası da yurtiçi piyasada ihraç edilen diğer Kira Sertifikalarında olduğu gibi gayrimenkul alım satımına ve söz konusu gayrimenkulün kiralanmasına dayalı bir yatırım aracıdır. Altına Dayalı Kira Sertifikası, sertifika sahiplerine, gayrimenkulün kiralanmasından elde edilen kira gelirini, payları oranında dağıtmaktadır. Altına Dayalı Kira Sertifikasında kira geliri kira sözleşmesi uyarınca altın fiyatına endeksli olarak belirlenmekte olup yatırımcısına altın fiyatına endeksli Türk Lirası cinsi bir kira getirisi sağlamaktadır. Altın Tahvilleri ise, diğer Devlet Tahvillerinde olduğu gibi, arkasında her hangi bir gayrimenkul işlemi olmayan, yatırımcısına, satın aldığı Tahvil karşılığında altın fiyatına endeksli Türk Lirası cinsi faiz geliri sağlayan bir yatırım aracıdır.”³

Özetlemek gerekirse, altına dayalı kira sertifikasının, 2012 yılından beri ihraç edilen kira sertifikalarına benzer nitelikte olduğu ifade edilmiş ve bu özelliğinden dolayı “faiz getirisi elde etmek istemeyen” yatırımcılara yönelik bir araç olarak tanıtılmıştır.⁴ Bu yazıda bu

1 Programa Katılanlar: Abdulaziz Bayındır, Servet Bayındır, Yahya Şenol

2 <https://www.hazine.gov.tr/File/?path=ROOT%2F1%2FDocuments%2FYat%C4%B1r%C4%B1mc%C4%B1lar+%C4%B0%C3%A7in+Bilgiler%2fAlt%C4%B1n+Tahvili+ve+Alt%C4%B1na+Dayal%C4%B1+Kira+Sertifika%C4%B1+S%C4%B1k%C3%A7a+Sorulan+Sorular.pdf>

3 Aynı yer

4 Aynı yer

araçlar tanıtılarak, hem dini hem de iktisadi delillere göre bu iddianın doğruluğu değerlendirilecektir.

Devletlerin Borç Alma İhtiyacı

Tarih boyunca devletler, giderlerini vatandaşlardan alınan vergilerden, devlet hazinesine ait arazi gibi varlıklardan elde edilen gelirlerden, varsa devlete ait iktisadi kuruluşlardan elde edilen kârlardan ve savaş ganimetlerinden karşılamaktadır. Bu, hem batıda hem de doğuda bulunan bütün devletler için böyle olmuştur.

Bununla beraber özel durumlarda, örneğin savaş, ani krizler, doğal felaketler veya yüklü miktarda sermaye gerektiren projeler gündeme geldiğinde, devletler farklı mali kaynak arayışına girmiştir. Böyle durumlarda devletler genellikle ya başka bir devletten ya da kendi vatandaşlarından borç alma yoluna gitmişlerdir. Örneğin İslâm tarihinde kayıtlara göre ilk defa devletin faizli borç alması, miladi 950'lerde gerçekleşmiş, o zamanki Abbasi Sultanı bir Yahudi sarrafından faizli borç almıştır. Dolayısıyla devletin borç alma olayı tarihten beri olmuştur. Konumuz olan altına dayalı tahvil ve altına dayalı kira sertifikası da devletin bazı ihtiyaçlarına karşılık halktan borç toplama uygulamasının güncel ve canlı örneğidir.

Tahvil Nedir?

Borç para temin etme amacıyla devletlerin kullandığı araçların başında tahvil ve bono gelir. Bir yıl veya daha

üzeri vadeli olan borç senetlerine tahvil denmektedir. Bono, bir yıldan daha az vadeli borç senedir. Vadelere dışında bono ile tahvil arasında fark yoktur. Bu tür tahvil ve bonoları devletlerin dışında zaman zaman belediyeler ve büyük şirketler de çıkarabilmektedir.

İşleyişini basit bir örnekle anlatmak gerekirse, yatırımcı devlete 1000 TL verir, devlet de bir yıl sonra bu parayı 1100 TL olarak geri ödeyeceğini taahhüt eden tahvili düzenler. Bu aslında bilinen %10 faizli borç senedir. Bu senedi devlet düzenlediği zaman adı tahvil olmuş olur. Nihayetinde tahvil de bono da faizli borç senedir. İsimlerinin farklı olması zihinleri karıştırmamalıdır.

Tahvilin ve bononun faizli araçlar olduğu konusunda bütün dünyada ittifak vardır. Dolayısıyla devletin tahvil ve bono ihraç ederek piyasadan para talep etmesi, devletin muhataplardan faiz karşılığı borç istemesi anlamına gelmektedir.

Altın Tahvili Nedir?

Altın tahvili, para yerine fizikî altına endeksli borç senedir. Altın tahvili ihracı Hazine Müsteşarlığı'nın yaptığı duyurulara göre şu şekilde olacaktır:

6. Gerçek kişiler Ziraat Bankası'nın ilan edilen şubelerinde 2 ve 6 Ekim tarihleri arasında 22 veya 24 ayar ziynet ve/veya külçe halindeki altınlarını getirecektir.

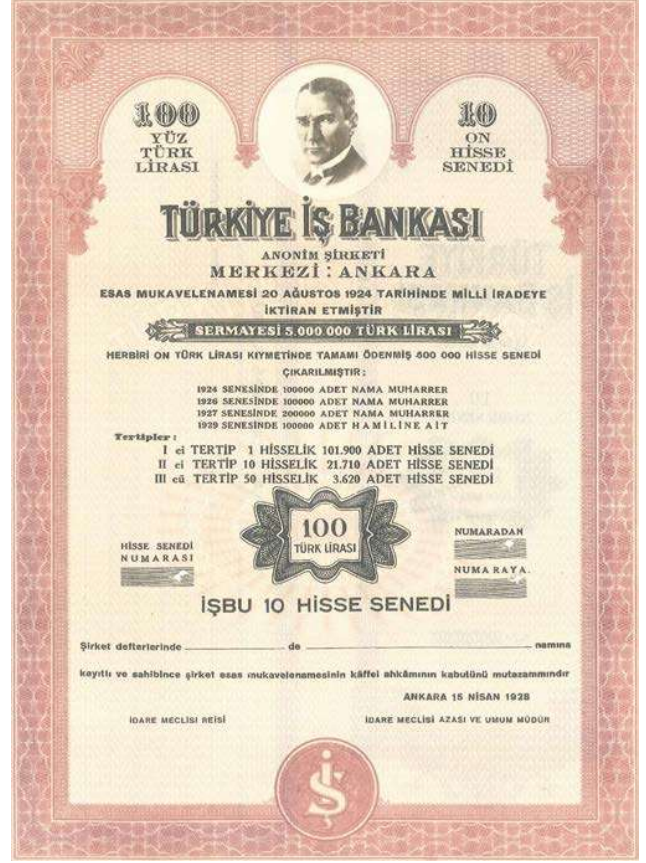
7. Getirilen altınlar, 24 ayar altına denk gelecek şekilde hesaplanacak ve yatırımcıya bir hesap açılarak bu kadar altını devlete borç olarak verdiği kaydedilecektir.
8. Toplanan altınlar devlet tarafından rafineride eritilip 24 ayar külçe halinde hazinde depo edilecektir.
9. Altı ayda bir bu altınlara %1,20 faiz ödenecektir (yılda %2,40).
10. İki yıl sonunda (728 gün), eğer baştan talep edilirse altınları 1 kiloluk külçe halinde yahut da çeyrek veya tam altın halinde fiziken iade edilecektir. Talep edilmezse 2 yıl vade sonunda bu altınların değeri gram olarak hesaplanıp o günkü Londra altın borsasındaki ons fiyatına göre TL olarak hesaba yatırılacaktır.

Özetlemek gerekirse devlet altın tahviliyle yatırımcılara şunu sunmaktadır: "altınını bana borç ver, ben de sana yılda 2,40 faiz ödeyeyim". İşin özü bu şekildedir. Buradan bakılınca, altın tahvilinin faizli bir araç olduğu ve buradan edinilecek gelirin caiz olmadığı tartışma götürmezdir.

Altına Dayalı Kira Sertifikasının Çıkış Sebebi

Hazine Müsteşarlığı'nın yaptığı tahminlere göre ülkemizde "yastık altında" tutulan ve yaklaşık 100 milyar ABD dolarına tekabül eden 2200 ton altın bulunmaktadır. Bu altınların sahiplerinin önemli bir kısmının faiz hassasiyeti olan mütedeyyin kişilerden oluştuğu varsayılmaktadır. Dolayısıyla altına dayalı kira sertifikası ihracıyla hedeflenenin, tahvil gibi faizli ürünlerle çekilemeyen bu kitlenin faizsiz olduğu duyurulan bir yatırım aracıyla çekilebilmesi olduğu anlaşılmaktadır.

Altına dayalı kira sertifikasının işleyişi, ülkemizde 2012'den bu yana uygulanmakta olan varlığa dayalı kira sertifikası sistemiyle aynıdır. Bu sebeple öncelikle kira sertifikası hakkında bilgi vermek gerekmektedir.

Bu ve daha fazla tarihi belge için: Reha Fotokopi - 0212 528 47 29

Kira Sertifikası (Sukuk) Teoride Nedir?

Literatürde daha çok "sukuk" olarak bilinen kira sertifikalarının geçmişi Emevi Halifesi Muaviye dönemine kadar uzanmaktadır. 1980'li yıllarda modern haliyle İslâm dünyasında tekrar gündeme gelen sukuk, ülkemizde de GOS (Gelir Ortaklığı Senetleri), GES (Gelire Endeksli Senetler) olarak ihraç edilmiş ve 2010 yılında yayımlanan bir tebliğle "varlığa dayalı kira sertifikalarının" ihracının da önü açılmıştır.

Sukuk teoride yüklü miktarlarda sıcak para gerektiren işlerin gerçekleştirilmesi için kullanılan bir yöntemdir. Varsayalım devlet büyük bir altyapı projesi (köprü, havaalanı, liman vs.) inşa etmek istiyor. Bu tür projeler, kısa sürede harcanması gereken yüklü miktarlarda mali kaynak gerektirdiği için devletin sabit gelirleriyle bunun karşılanması her zaman mümkün olmamakta-

dır. Vergilerin arttırılması yöntemi ise başka türlü problemler ortaya çıkarabilmektedir. Bu durumda devletler daha önce de ifade edildiği gibi, bu tür projeler için genellikle yurt dışından veya yurt içinden belli sermaye sahiplerinden faizle borç almaktadır. Türkiye’de de son yıllarda gerçekleştirilen büyük altyapı projelerinde uygulanan yöntem budur.

Sukuk ise bundan farklı bir yöntemdir. Sukukun teorik altyapısını kuran bilim adamları şu yöntemi ortaya koymuştur: diyelim bir köprü inşası için devletin 2 milyar dolarlık sermayeye, sıcak paraya ihtiyaç var. Devlet projeyi belli bir noktaya getirdikten sonra, vatandaşlara köprünün örneğin 5 yıllık gelirine ortak eden kâğıtlar (sukuk) ihraç eder. İlgilenen yatırımcılar bu kâğıtları satın alır. Toplanan paralarla proje yaptırılır. Köprü kullanılmaya başlandıktan sonra buradan geçenlerden alınan ücretlerden, sukuk sahiplerine ortaklık payına göre ödeme yapılır.

Dolayısıyla vatandaşın öz kaynağıyla, vatandaşın kendi sermayesiyle kendi köprüsü, otoyolu, havaalanı inşa edilmiş olur. Nitekim Bahreyn Hükümeti 2005 yılında bu yöntemle bir havaalanını inşa etmiştir. Sukuku teorik düzeyde teklif edenlerin kastı budur.

Bu tür kira sertifikalarının ihraç edildiği anda ne kadar gelir getireceğine dair bir garanti verilemez. Fakat tabii ki tahmini bir rakam verilebilir. Bu yöntem gerçekten teoride tarif edildiği şekilde uygulandığı takdirde fikhî açıdan herhangi bir sorun teşkil etmemektedir.

İcare Sukuku

Sukukun bir başka türü de icare sukukudur. Bunun mantığı da şu şekildedir: varsayalım ki bir işletmeci bir AVM inşa etmek istiyor. Projesi var, her şeyi hazır. İnşaat bittikten sonra bu AVM’deki dükkânları kiraya vermek ve oradan gelir elde etmek istiyor. Fakat inşaat için örneğin 50 milyon dolara ihtiyacı var. Hemen bu projeyi kâğıt haline getiriyor. Türkiye’deki katılım bankaları ne yazık ki bu konulara girmemektedirler. İnşaat firmaları da diğer bankalarla işbirliği yapıyorlar. Bankalara gidip “siz özel fonlar için bunun reklamını yapalım, bunun sertifikasını satın alanlar buraya sermaye koymuş olsunlar, biriken sermayeyle şu AVM’yi inşa edelim. İnşaat ettikten sonra kiraya verelim. Buradan gelecek kira gelirini sertifikaları oranında verelim” diyorlar.

Buna da icare sukuku denmektedir ve bu yöntemde de fikhî olarak bir problem bulunmamaktadır.

Author: Mrzbn, This file is licensed under the Creative Commons Attribution-Share Alike 4.0 International license., https://commons.wikimedia.org/wiki/File:3_Yavuz_Sultan_Selim_Bridge_July_2015.jpg, <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/deed.en>.

Müşareke / İstisna Sukuku

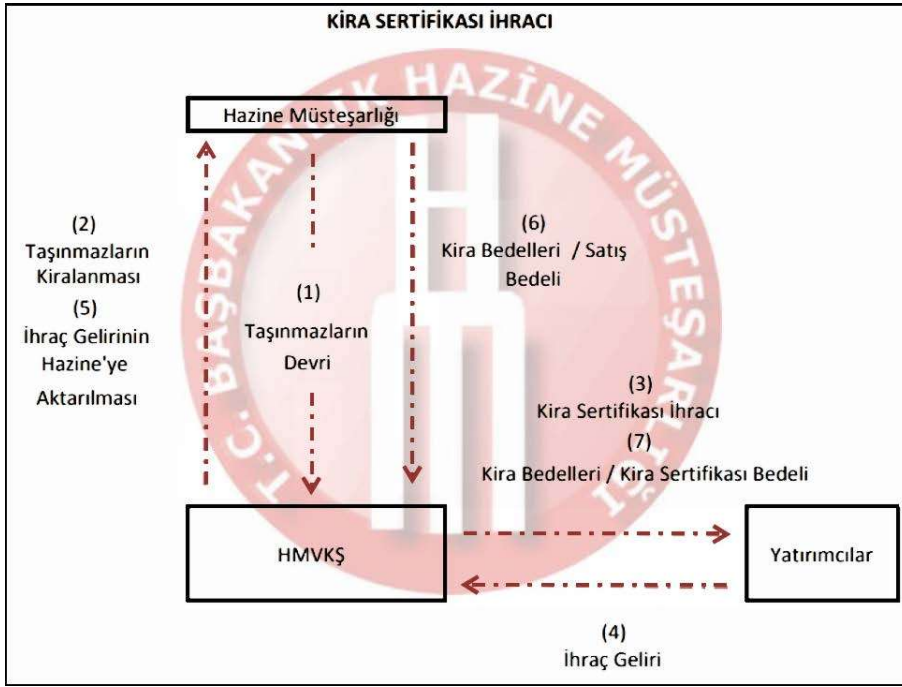
Bu yöntemde de örneğin devlet inşaat firmalarına “ihtiyacım olan şu hastaneyi, üniversite yurdunu vs. inşaat et, tamamla sonra ben bunu senden şu kadar para verip alacağım” diyor. İnşaat firmasının inşaat için nakde ihtiyacı olduğu için hemen bir sukuk fonu oluşturup, parayı topluyor ve inşa ediyor. Zaten devlete kaçta satılacağı garantili olduğu için yatırımcı açısından cazip bir yöntem. Örneğin devlet binaya 7,5 milyon dolar vereceğini söylüyor, firma binayı 5 milyon dolara inşa edip aradaki karı yatırımcılara ortaklığı oranında dağıtıyor.

Bu son derece makul, fikhî açıdan caiz ve başarılı olmuş bir araçtır.

gayrimenkulün kiralanmasına dayalı bir kira sertifikasıdır.⁵ Yani daha önceki uygulama neyse bu uygulama da aynıdır. Daha önceki TL ve ABD Doları üzerinden olurken bu yöntem altına dayalı olacaktır.

Türkiye’de 2012’den itibaren kira sertifikası adı altında kurulan sistem şu şekilde işlemektedir: diyelim ki Maliye Bakanlığı’nın bürokratlarının faaliyetlerini yürüttüğü hazineye ait bir binası var. Hazine Müsteşarlığı kendi bünyesinde Varlık Kiralama Şirketi (VKŞ) adında bir şirket kuruyor. Aslında kendisine ait olan binayı yine kendi kurduğu bu şirkete örneğin 100 kilo altın karşılığında “satıyor”. Yalnız yapılan satış sözleşmesinde binanın Hazine Müsteşarlığı’na geri kiraya verileceği hükmü var. Yani VKŞ Hazine Müsteşarlığı’na örneğin

iki yıllığına kiraya veriyor. Kira bedeli de satış bedelinin 6 aylık %1,20 yıllık %2,40 oranı olarak sözleşmeyle belirleniyor. VKŞ de piyasaya 100 kg altın değerinde bir binası olduğunu ve yatırımcılara edineceği bu “kira gelinine” karşılık kira sertifikası ihraç ediyor. İki yıl sonunda ihraç edilen evrak vadesi süresince, yine 100 kg altın karşılığında senden geri aldım. Burada “ayrı sözleşme” yapılıyor denerek bu işlem bazı âlimlerce fıkhen caiz kabul ediliyor. Hâlbuki ayrı sözleşmenin hiçbir alakası yok. Ne mal değişiyor, ne kişi değişiyor.

Türkiye’de Uygulandığı Şekliyle Kira Sertifikası (Sukuk)

Hazine Müsteşarlığı’nın yayınladığı yatırımcı kılavuzunda, altına dayalı kira sertifikası şu şekilde tanımlanmaktadır: “2012 yılından itibaren yurt içi piyasalarda ihraç gerçekleştirilen diğer kira sertifikalarında olduğu gibi gayrimenkul alım satımına ve söz konusu

Özetlersek, VKŞ 100 kg altını Hazine Müsteşarlığı’na bina bedeli olarak teslim ediyor. Anlaşma gereği ikinci adımda bu varlık kiralama şirketi bu binayı yine Hazine Müsteşarlığı’na iki yıl vadeyle kiraya veriyor. Dolayısıyla yine hazine, bu varlık kiralama şirketine 6 aylık

5 <https://www.hazine.gov.tr/File/?path=ROOT/1/Documents/Yat%C4%B1r%C4%B1mc%C4%B1lar%20in%20Bilgiler/Alt%C4%B1na%20Dayal%C4%B1%20Kira%20Sertifikas%C4%B1%20Yat%C4%B1r%C4%B1mc%C4%B1%20K%C4%B1lavuzu.pdf>

kira adı altında getiri ödüyor ve varlık kiralama şirketi de bu getirileri sukuk sahiplerine 6 ayda bir yılda bir hesaplarına kira getirisi olarak yatırıyor. 2 yıl dolunca varlık kiralama şirketi diyor ki bunu ben sizden kaç paraya almıştım? 100 kg. Siz bunu benden 100 kg altın karşılığında geri alacaktınız. Al binayı ver bana 100 kg altınımı. Zaten kendine ait olan binayı "geri alıyor", 100 kg altın da bu tarafta hesaba geçiyor ve 100 kg altın sukuk sahiplerinin hesaplarına dağıtıyor. Tabii herkes fizikî olarak altınını talep ederse. Böyle yapılarak faiz geliri dağıtılmamış olduğu iddia ediliyor.

Bu işlemin ilk ortaya çıkışı 1930'lu yılların Amerika'sına rastlamaktadır. 1932 yılından itibaren Amerika'daki finans kuruluşları daha önce anlatılan normal bono ve tahvil ihraç etmeyle borçlanmada zorlanmaktaydı. Çünkü yatırımcılar tarafından bu tahvil ve bonoların itibarı sorgulanmaya başlanmıştı. Yatırımcılar borç verebilmek için daha sağlam teminatlar talep etmekteydiler. Öyle olunca Amerika'daki finans kuruluşları kendi varlıklarını binalarını, kendi gayrimenkullerini, arazilerini daha sonraki alacaklarını, kendi gayrimenkullerini rehin göstererek faizli borçlanıyorlar. Rehin

verirken de bu borç verenler diyor ki: "Ben senin binanın rehiniyle falan uğraşamam. "Sende dursa bir türlü, bize versen birçok alacaklı (borç veren) var ben onlarla teker teker nasıl uğraşacağım?" Böylelikle trustee (yedemin) dedikleri bir müessese oluşturuyorlar. Bu yedimine binayı teslim edeceksin. O binayı

bizim adımıza tutacak günü geldiği zaman bizim ana paramızı ve faizlerimizi ödemezseniz bu binayı satıp bizim paramızı ödeyecek.

İşte Amerika'da 1932'lerden itibaren yapılan bu uygulamaya "real estate based lending" yani gayrimenkule dayalı borç verme deniyor.

Varlık Kiralama Şirketlerinin yaptığı işleme Osmanlı'da bey' b'il-istiğlâl denirdi. İstiğlâl, bir şeyin gelirini almaktır. Bir taşınmaz, belli bir süre sonunda geri alınmak üzere satılır ve satıcısına kiraya verilir. Mesela paraya ihtiyacı olan biri, evini iki yıl sonra geri almak üzere peşin 100.000 TL'ye safar. Sonra o evi o kişiden ayda 1000 liraya kiraya tutardı. Bu işlem, 100.000 lirayı verip evi geri alıncaya kadar ödediği 24.000 TL'ye faiz dememek için yapıldı. Bunun faiz olduğu açıktır. İşin içyüzün bilmeyenler bu yolla aldıkları için faizden daha ağır bir günahdır.

Mısır'daki İbretlik Olay

Bu konuyla ilgili yakın zamanda Mısır'da ibretlik bir olay yaşandı. Mısır'da Mursi başta iken anayasa değiştirilerek şöyle bir madde kondu: "Bundan sonra parlamentoya İslâm ile ilgili bir yasa geldiği zaman El-Ezher ulemasının oluşturduğu din işleri yüksek kurulunun onayı aranacaktır."

Daha sonra Mısır'da "Es sukuk el İslâmi El Mısri" yani "Mısır İslâmi Sukuku Yasası" adında bir yasa gündeme geldi. Bu yasa daha henüz basında tartışılırken El-Ezher uleması "bu hileli faiz uygulamasıdır

ve bu işlem caiz değildir” açıklamasını yaptı.

Bu işten sorumlu olan bakan da yasa tasarısını daha El-Ezher ulemasına resmî olarak sunmadan ulemanın görüşüne bırakırsak yasa geçemeyecek kaygısıyla isminden “İslâmî” kaydını kaldırdı. Yani Din İşleri Yüksek Kurulu’nu by-pass etti. Dolayısıyla kanunun ismini “Mısır Sukuku” adıyla değiştirdi onları susturdu.

Ondan sonra Eham gazetesi -ki Eham gazetesi Mısır’ın derin devletinin gazetesidir-, “Siz ne yapıyorsunuz siz devleti satıyorsunuz!” diye manşet attı. “Siz bu sukuk için neyi teminat göstereceksiniz? Aslında siz devletin varlığını rehin gösteriyorsunuz. İçeride para yok zaten. Parayı verecek olan yurt dışındaki insanlar. Bunlara bizim Süveyş Kanalımızı, petrol kuyularımızı, gayrimenkullerimizi rehin gösterip borç alacaksınız öyle mi? Yarın ödeyemezsiniz ne olacak? Bunlara Batılılar el koyacak!” diye itiraz etti. İtirazları son derece haklıydı. Çünkü bu yöntemle, devletin belli varlıklarını teminat göstererek faizle borçlanılmaktadır. Örneğin tahvilde ve bonoda böyle bir teminat bulunmamaktadır. Osmanlı Devleti’nin batışı da aynen böyle olmuştur.

Varlık Kiralama Şirketlerinin (VKŞ) Özellikleri

Ülkemizde 2012’den beri uygulanan haliyle kira sertifikaları, gerek kamuda gerek özeldede aslında gayrimenkullerin rehin olarak gösterilip borç alınmasına yarayan bir araçtır. Hatta kira sertifikası tebliğinde ifa-

de edildiğine göre, gayrimenkulün değeriyle toplanan para arasında asgari %10 fark olması gerekmektedir. Yani 100.000 TL’lik değer gösterirseniz ancak 90.000 TL’lik para alabilirsiniz. Bu da borç vereni korumaya yönelik bir uygulamadır.

Yine Amerika’ya dönersek bu olay securitisation (menkul kıymetleştirme) şeklinde bütün Dünyada faizli bir araç olarak kullanılmaktadır. 2008 krizinin temelini de bu araç oluşturuyordu. Bizdeki VKŞ ki Amerika’da buna trustee yani yediemin deniyor, ismindeki şirket ifadesinin insanları yanıltmaması gerekir. VKŞ bildiğimiz şirketten farklıdır. Bu şirketin hiçbir ticari tasarruf yapma yetkisi yoktur. Tek yaptığı şey gayrimenkulün tapusunu para sahipleri adına elinde tutmaktır. Zaten bu VKŞ bir kişi adına kurulabilmektedir. Oradaki herhangi bir memur adına kurulabilir. Bildiğimiz anlamda bir şirket değil farklı bir kurumdur.

Mesela bu şirketin ihraç ettiği sukukların tamamını (%100’ünü) bir yatırımcı toplasa da, o bina üzerinde hak iddia edemez. Asla onu deme hakkı ve şansı yoktur. Taşınmaz her zaman Hazine Müsteşarlığı’na ait kalmaktadır. Zaten devlet özelleştirme dışında başka hiçbir şekilde varlığını satamaz. “Satım” diyor ama kanun bile satamaz diyor. Aslında satmış değil, sanal bir işlem.

Sorunun Temeli: Allah’a Güvenememek

Bu yapılan, çeşitli oyunlar ve algı yönetimleriyle insanları aldatmaktan başka bir şey değildir. Kur’an-ı Kerim’de bu yapıları “ivec” deniyor. Bir algı yönetimi yapılarak vatandaşlara deniyor ki “bu kira sertifikası helaldir”. Tabii ki buna fetva verecek hocalar da önceden ayarlanıyor. Hocalardan birisine göre bu işlem caizdir çünkü Osmanlı’da bu vardı.⁶ Başka bir delili bulunmamaktadır. Bu hocalar yüzünden Türkiye gırtlığına kadar faize batmıştır. Faizli bankalar rekor üzerine rekor kârlar ederken vatandaş şu an fena halde sıkıntı içerisindedir.

6 <http://www.yenisafak.com/yazarlar/hayrettinkaraman/altin-tahvili-ve-kira-sertifika-si-2037175>

Allah teâlâ çok kesin olarak faizi yasaklamıştır:

Ey inanıp güvenenler, Allah'tan çekinerek korunun!

Takva, korunma manasına gelir. Allah'ın koyduğu kuralı çiğnerseniz kendinizi harcamış olursunuz demektir. Allah'tan korkunun ifadesi "kendinizi harcamayın, kendinize yazık etmeyin" diye de tercüme edilebilir.

Kalan faiz alacaklarınızdan vazgeçin, O'na gerçekten güveniyorsanız!

Allah'a inanıyorum ifadesinin anlamı "Allah'a güveniyorum" demektir. Allah'a inanmak demek "Allah vardır ve birdir" demekten ibaret değildir. İblis "Allah yoktur" mu dedi? İblis Allah'ın varlığını ve birliğini inkâr mı etti, ahireti mi inkâr etti? Meleklerini mi inkâr etti. Allah'a inanmak Allah'a güvenmektir. "Allah ne diyorsa o" diyebilmektir. Bir kişi Allah'a güvenmiyorsa bin defa kendini mümin saysın müminlikle uzaktan yakından ilişkin yoktur. Güvenmiyor da başka bir yerlere güveniyorsa ki görülen o ki durum budur, kaybetmiştir. Malesef bugünkü problem Allah'a güven problemidir.

Eğer vazgeçmezseniz, Allah'a yani Allah'ın kitabına karşı savaşmakta olduğunuzu bilin!

Bugün Türkiye Allah'la ve kitabıyla savaşa girmiş bir ülke haline getirilmiştir. Bugün Amerika'yla veya Rusya'yla savaşan ülkeler bile ayakta duramıyorken Allah'la savaşan bir ülke nasıl ayakta durabilir? Allah'la savaşan her şeyini kaybeder.

Tövbe ederseniz (hatanızdan tam olarak dönerseniz), ana mallarınız sizindir;

Peki, anamal bizimse yüzde kaç kadar faiz caizdir? Anamaldan fazla alınamayacağına göre, faizin az olması, düşmesi değil tamamen sıfır olması gerekir. Milyarda bir faiz de olsa kabul edilemez.

Böylece ne haksızlık edersiniz ne de haksızlığa uğrarsınız. (Bakara 2/278-279)

Bu ifadeye göre, bugünkü kaydı para sistemi sebebiyle ortaya çıkan enflasyon yüzünden alacağınızdan dezavantajlı duruma düşmüşseniz, aradaki dengeyi kurabilirsiniz. Alacakta enflasyon farkının dengelenmesi bu ayetin hükmüne göre caizdir.

Toplanan Altınlar Ekonomiye Nasıl Kazandırılacak?

Burada tabii ki akla hemen şu soru gelmektedir. Madem devletin acil maddî kaynağa ihtiyacı var ve "yas-tık altında" atıl duran altınları ekonomiye kazandırmak niyetinde, neden topladığı altınları ihtiyaçlarında harcamak yerine rafineride depoluyor? Diyelim ki bir kişi bir tanıdığından 1 kilo altın borç aldı. Altını alır almaz hemen kullanmaya mı çalışır, yoksa vadesine kadar kasaya mı kaldırır? Devlet topladığı altınları deposunda saklayacaksa, bununla ekonomik bir faaliyet yapmayacağı anlaşılır. Toplanan altınlar rafineride külçe altına dönüştürülecek ve merkez bankasının hesaplarında saklanacaktır. Muhtemelen toplanan bu altınlar başka alınacak borçlara karşılık teminat gösterme amacıyla toplanmaktadır.

İkincisi akla gelen soru da altınların nasıl geri ödeneceği sorusu. Hazine Müsteşarlığı'nın yayınladığı belgelerde deniyor ki:

1. Altınlar ne şekilde teslim edilirse edilsin geriye 1 kg'lık külçe altın yahut da darphane tarafından üretilen çeyreklik cumhuriyet ziynet altını olarak geri alabilirsiniz. Bunun için de belli tarihlerde vade sonunda altınımı fizikî olarak geri almak istiyorum diye önceden başvurmak gerekiyor. Bunu altınlarınızı teslim ederken talep etmek zorundasınız. Bunu atlarsanız, altınınızı asla fiziken geri alamazsınız. Başvuru yaparsanız günü geldiği zaman rafineriden o altının çıkış ve teslim

Model: Nizamettin Baračkılıç, Kamera: Rauf Mehmet

ediliş masraflarını da karşılamak kaydıyla fizikî altını-
nızı alabilirsiniz.

2. Başvurmadınız veya bu masrafları karşılamak iste-
mediniz, o altınlar artık hazinenin olacak size parasını
ödeyecekler. Para dediği de bilgisayardan girilen ra-
kamlar, kâğıt bile değil.

Tahminimize göre toplanan altının çoğu para olarak geri
alınacak ve altınlar elden çıkmış olacak ve bunun kar-
şılığında kişiler bilgisayardaki rakamları alacak. Top-
lanan altın devletin kasasında hiç olmazsa sabit olarak
dursa yine bir kazançtır. Ama orada da durup durmaya-
cağı garanti değildir çünkü onu da teminat gösterip yurt
dışından faizli borç alınacağı anlaşılmaktadır.

Başımıza Gelebilecek Şeylere Tarihten Bir Örnek

Osmanlı zamanında da devlet son zamanlarda özelli-
le Sultan Abdülmecit'in tahta çıkışıyla birlikte belli
aralıkta ayarda altın veya gümüşe dayalı kaime (kâğıt
para) çıkarıyor. Sultan Abdülmecid'in tahta çıkışının
ikinci senesinde her biri bir kese yani beş altın de-
ğerinde %8 faizli ve 8 yıl vadeli 32.000 keselik kaime

çıkarılıyor. Altın karşılığı para. Ama paranın kâğıt hale
gelmesi ciddi sıkıntılar doğurmuş. Şimdi bununla ilgili
birkaç örnek var. Bir süre sonra daha çok para bası-
lıyor ve 32.000 keselik kaime oluyor iki buçuk milyon
keselik kaime. Çok sayıda kaime dolaşıma çıkınca da
kaimenin değeri düşüyor. Devlet sıkıldıkça para ba-
sıyor. Para basıldıkça enflasyon artıyor. İstanbul'un o
zamanki durumunu Ahmet Cevdet Paşa'nın Maruzat
kitabından okuyalım:

*"1278 senesi (1861) yılı başlarında İşkodra'dan İstan-
bul'a geldim. Hazineyi fevkalade bir darlık içinde bul-
dum. Bu sırada Fuat Paşa'nın sadrazam olduğunu ve Su-
riye'den gelmekte olduğunu öğrendim. Fuat Paşa henüz
İstanbul'a gelmeden bir gün 100 kuruşluk altın kaimenin
karşılığı 300 kuruşa çıktı. Ertesi gün 300'ü geçti sonra
400'e varır oldu. 400'e varır varmaz kaime hiç geçmez
oldu. Hâlbuki halkın elinde de kaime var. Pek çok kim-
se aç kaldı. Nakdi yani altın veya gümüş parası olan da
ihtiyaten üçer beşer günlük ekmek aldılar. Fırınlardaki
ekmek bitti ve sonraya kalanlar ekmek bulamaz oldular.
Fazla alanlardan zorla almaya kalkıştılar ve dükkânlar
kapandı. İstanbul'u bir acayip dehşet istila etti. Herkes
ne yapacağını şaşırıldı. Gece bakanlar toplanıp durumu*

sabaha kadar tartışılar, sabah tellallar padişahımızın duyurusu var camiye gelin dediler. Herkes camilere gitti, dinlediler. Hükümet tarafından 160 kuruşluk kaimeye 1 altın verileceği duyuruldu. Bu değer dışında işlem yapanların cezalandırılacağı ilan edildi. Binlerce kişiye altın yetiştirmek mümkün olmayacağından kalabalığı yaranlar elbiseleri yırtılıyor yine zararlı çıkıyorlardı.”

Altınlar depoya alındıktan sonra bir süre sonra denecek ki bu kâğıtları para olarak kullanabilirsiniz. Artık kâğıt da yok elektronik olarak merkezi kayıt kuruluşuyla adınıza 1 grama 1000 kira sertifikası verilecek ve isteyen onu başkasına satabilecek. Bugün Türkiye'deki bankaların kasalarındaki paranın 200 katı kadar piyasaya verdikleri borç bulunmaktadır. 1 lira paraları var 200 lira borç vermişler. Sebebi paranın elektronik olması. Ortada kâğıt para da yok, her şey sanaldır. Bir bankadan 10.000 TL bile istesenez önceden telefon edin diyor. Neden? Çünkü para yok. Ama 10.000.000 TL EFT yapacağım dersin hiç sorun değil. Sadece rakamlar gidip geliyor. Şimdi bunları da rakam haline getirince yarın bu rakamları kimsenin kontrol imkânı olmayacak. Artacak artacak bu defa para altına dönüşünce piyasa aynen Osmanlı gibi tamamen bitecektir.

Bunun bir aşaması daha var, Ahmet Cevdet Paşa devam ediyor:

“Bu sıralarda Fuat Paşa, İstanbul'a varıyor durumu görüyor, İstanbul mahvolmuş, durumu Padişaha arz ediyor. Padişah gerekli tedbirleri alıyor. Nedir bu tedbir? Halk aç gidiyor her şey. Avrupa'dan büyük miktarlarda borç alarak hazineye biraz nefes aldırılıyor.” O borç dediği de aslında hiçbir değeri olmayan kâğıt paradır.

Sonuç

Sonuç olarak, bu iki aracın da faizli bir araç olduğu ortadadır ve bu işlemleri yapmak caiz değildir. Burada asıl rahatsız edici olan, daha önce kira sertifikasında olduğu gibi altına dayalı kira sertifikasında da, faizsiz yapılacağı ilan edilerek faizli bir işlem yapılması ve insanların buna inandırılmaya çalışılmasıdır. Bu tür ürünleri ihraç edenler kendilerine fetva verecek “hoca” bulmakta da sıkıntı çekmemektedirler.

Bu davranış akla şu ayeti getirmektedir:

Allah (insanlardan) bir kesimin doğru yolda olduğunu onaylar. Bir kesim de sapık sayılmayı hak eder. Onlar şeytanları kendilerine Allah'tan daha yakın konumda tutar, üstelik doğru yolda olduklarını sanırlar. (A'râf 7/30)

Şeytanlar cinlerden olabileceği gibi insanlardan da olabilir.⁷ Görünen o ki insanlar Allah'a ve ayetlerine güvenmeyi terk edip kendi arzularını, bir takım uzmanların, hocaların görüşlerini Allah'la aralarına koymaktadır ve hâlâ kendilerini doğru yolda sanmaktadırlar. Hem bu ürünleri ihraç edenleri hem de kullananları bunu terk etmeleri için uyarıyoruz. Yoksa her iki dünyada da rahat yüzü göremeyecekleri hem de ülkemizi büyük bir sıkıntıya sokacakları ortadadır.

Buradan duyurmak isteriz ki, dünyada ekonomiyi düzeltmekten kolay bir iş yoktur. Bunun nasıl gerçekleştirileceği ile ilgili her türlü bilimsel altyapı tarafımızda mevcuttur. Yalnız bunu gerçekleştirebilmek için sadece “Allah'tan başka hiç kimsenin önünde eğilmem” diyen değil, gerçekten eğilmeyen bir siyasî iradeye ihtiyaç vardır.

7 Nâs (114/6)